

JIJ

Alles kan worden geteld. De haren op haar hoofd. De woorden die ze tegen je heeft gezegd. Het aantal keer dat ze nog zal in- en uitademen.

Het is allemaal zo prachtig. De getallen. Het meisje. Alles wat je hebt bedacht.

Wat je zult worden.

Oudejaarsavond viel op een zondag. Dat was op zich geen probleem, ware het niet dat ‘Gij zult uw gehele familie uitnodigen voor het zondagavonddiner’ in mijn oma’s ogen een onschendbaar gebod was en oom Rio zichzelf tot wijnschenker had benoemd.

Er werd een heleboel wijn geschonken.

Tegen de tijd dat we de tafel afruimden was het vrij duidelijk dat geen van de volwassenen voorlopig zelf naar huis zou rijden. Aangezien mijn vader zeven broers en zussen had, die allemaal getrouwd waren en van wie er meerderen kinderen hadden die minstens tien jaar ouder waren dan ik, waren er een heleboel ‘volwassenen’. Terwijl ik met een stapel borden naar de keuken liep werden de vele ruzies die elk moment achter me konden uitbreken bijna, maar net niet helemaal, overstemd door onstuimig gelach.

Voor een buitenstaander was het hierbinnen één grote chaos, maar voor een profiler was het simpel. Was het eenvoudig te begrijpen. Eenvoudig te doorgronden. Dit was een familie. Het sóórt familie, het soort mensen, was te zien aan de details: overhemden die wel of niet in een broek zaten gestopt en borden waar ondanks de vele beschadigingen liefdevol mee werd omgegaan.

‘Cassie.’ Toen ik de keuken in liep, schonk mijn overgrootoom me een slome grijns. ‘Heb je je familie gemist? Je bent teruggekomen voor je ouwe oom Rio!’

Iedereen in dit huis dacht dat ik de afgelopen zes maanden had deelgenomen aan een door de overheid gesubsidieerd programma voor begaafde tieners. Een soort van internaat. Dat klopte deels.

Zo ongeveer.

‘Pff.’ Mijn oma maakte een minachtend geluidje, nam een stapel borden van me over en zette die in de wasbak. ‘Cassie is niet teruggekomen voor oude dwazen die te veel drinken en te hard praten.’ Nonna rolde haar mouwen op en draaide de kraan open. ‘Ze is teruggekomen om haar Nonna te zien. Om goed te maken dat ze niet netjes heeft gebeld.’

Twee beschuldigingen in één klap. Daar leek oom Rio zich niet veel van aan te trekken, maar ik werd overvallen door het schuldgevoel dat Nonna me wilde bezorgen en ging naast haar bij het aanrecht staan. ‘Hier,’ zei ik. ‘Laat mij maar.’

Nonna snoof, maar zette een stap opzij. Het had iets geruststellends dat ze nog precies dezelfde persoon was als altijd: een zorgzame dictator die haar familie leidde met ijzeren vuist en pasta-ovenshotels.

Maar ik ben niet dezelfde persoon meer. Die gedachte kon ik niet wegdrücken. *Ik ben veranderd.* De nieuwe Cassandra Hobbes had meer littekens – letterlijke én figuurlijke.

‘Deze dame wordt humeurig als ze te lang niets van je hoort.’ Oom Rio knikte naar Nonna. ‘Maar misschien heb je het druk?’ Zijn gezicht lichtte op, en hij keek me onderzoekend aan. ‘Hartenbreker!’ zei hij. ‘Hoeveel vriendjes hou je tegenwoordig voor ons verborgen?’

‘Ik heb geen vriendje.’

Oom Rio beschuldigde me er al jaren van vriendjes voor hem te verbergen. Dit was de allereerste keer dat hij gelijk had.

‘Jij.’ In Nonna’s hand was op magische wijze een pollepel verschenen, waar ze nu mee naar oom Rio wees. ‘Mijn keuken uit.’

Oom Rio keek behoedzaam naar de pollepel, maar bleef staan waar hij stond.

‘Mijn keuken uit!’

Drie seconden later waren Nonna en ik alleen. Ze nam me met haar scherpe blik eens goed in zich op, maar toen verzachtte haar gezicht. ‘Die jongen die je afgelopen zomer kwam ophalen,’ zei ze. ‘Die ene met die chique auto... Kan hij goed zoenen?’

‘Nonna!’ sputterde ik.

‘Ik heb acht kinderen,’ zei Nonna. ‘Ik weet dat er wordt gezoend.’

‘Nee,’ zei ik snel. Ik schrobde hard op de borden en probeerde niet te veel achter haar opmerking te zoeken. ‘Michael en ik zijn geen... We hebben niet...’

‘Ah,’ zei Nonna begripvol. ‘Hij zoent niet zo goed.’ Ze klopte troostend op mijn schouder. ‘Hij is jong. Ruimte voor verbetering!’

Dit gesprek was op ontelbare manieren beschamend, niet in de minste plaats omdat ik niet met Michael had gezoend. Maar als Nonna wilde denken dat ik haar zo weinig had gebeld omdat ik in beslag werd genomen door een prille verliefdheid, dan liet ik haar graag in de waan.

Dat was makkelijker te verdragen dan de waarheid: ik was kopje-onder gegaan in de wereld van motieven, slachtoffers, moordenaars en lijken. Ik was niet één, maar twee keer gevangengehouden. Ik schrok ’s nachts nog steeds wakker van herinneringen aan tiewraps die in mijn polsen sneden en luide pistoolschoten. Als ik mijn ogen sloot, zag ik soms licht weerkaatsen op een bebloed mes.

‘Ben je gelukkig op die school van je?’ Nonna deed haar best om zo nonchalant mogelijk te klinken. Daar trapte ik niet in. Voordat ik me bij het Naturals-programma had aangesloten, had ik vijf jaar bij de moeder

van mijn vader gewoond. Ze wilde dat ik veilig was en dat ik gelukkig was. Ze wilde dat ik h er was.

‘Ja,’ zei ik tegen mijn oma. ‘Ik ben gelukkig.’ Dat was niet gelogen. Voor het eerst in mijn leven had ik het gevoel dat ik ergens bij hoorde. Bij mijn mede-Naturals hoefde ik me nooit anders voor te doen dan ik was. Dat had niet eens gekund.

In een huis vol mensen die dingen zagen die de rest van de wereld niet opmerkte, kon ik mijn echte ik onmogelijk verbergen.

‘Je ziet er goed uit,’ gaf Nonna schoorvoetend toe. ‘Beter nu ik je een week lang te eten heb gegeven.’ Ze snoof opnieuw en duwde me zachtjes opzij om de afwas af te maken. ‘Ik geef je eten mee als je teruggaat,’ zei ze. ‘Die jongen die je kwam ophalen is te dun. Misschien zoent hij beter met wat meer vlees op zijn botten.’

Ik sputterde.

‘Waarom praten jullie over zoenen?’ vroeg iemand vanuit de deuropening. Ik draaide me om in de verwachting een van mijn vaders broers te zien, maar in plaats daarvan zag ik mijn vader. Ik bevroor. Mijn vader was in het buitenland gestationeerd en zou pas over een paar dagen naar huis komen.

Ik had hem al meer dan een jaar niet gezien.

‘Cassie.’ Mijn vader begroette me met een stijf glimlachje dat net geen echte lach was.

Ik moest aan Michael denken. Hij zou precies hebben geweten wat de spanning op mijn vaders gezicht betekende. Maar ik was een profiler. Ik kon met behulp van minuscule details – de inhoud van een koffer, de manier waarop iemand anderen begroette – het grotere geheel bij elkaar puzzelen: wie iemand was, wat iemand wilde, hoe iemand zich in een situatie zou gedragen.

Maar de precieze betekenis van die net-geen-glimlach? Welke emoties

mijn vader verborg? Of er ook maar een sprankje herkenning of vaderlijke gevoelens door hem heen ging als hij naar me keek?

Dat wist ik niet.

‘Cassandra,’ zei Nonna op berispende toon, ‘zeg je vader gedag.’ Voor ik de kans had om iets te zeggen, sloeg Nonna haar armen om mijn vader heen en drukte hem stevig tegen zich aan. Ze gaf hem een zoen, gevolgd door een paar ferme tikken, en toen nog een zoen.

‘Je bent eerder naar huis gekomen.’ Nonna maakte zich eindelijk los van de verloren zoon. Ze schonk hem dezelfde blik waarmee ze hem moest hebben aangekeken wanneer hij als klein jongetje met zijn modderschoenen over het tapijt was gelopen. ‘Waarom?’

Mijn vaders blik schoot weer naar mij. ‘Ik wil met Cassie praten.’

Nonna kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Waar wil je precies met haar over praten?’ Nonna prikte een paar keer met een vinger in zijn borst. ‘Ze is gelukkig op haar nieuwe school, met haar magere vriendje.’

Nonna’s opmerking drong nauwelijks tot me door. Ik had alleen maar oog voor mijn vader. Hij zag er een beetje slonzig uit. Alsof hij vannacht geen oog had dichtgedaan. Het lukte hem niet om me recht aan te kijken.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik.

‘Niets.’ Nonna klonk als een sheriff die de noodtoestand uitriep. Ze draaide zich weer naar mijn vader. ‘Zeg haar dat er niets aan de hand is,’ beval ze.

Mijn vader liep de keuken in en pakte me zachtjes bij mijn schouders.

Normaal gesproken ben je niet zo voorzichtig.

Mijn hersenen somden alles op wat ik over hem wist – de aard van onze relatie, het soort man dat hij was, het feit dat hij hier was. Opeens voelde het alsof mijn maag gevuld was met stenen. Opeens wist ik wat hij ging zeggen. De boodschap verlamde me, en ik kreeg geen lucht meer. Kon niet meer met mijn ogen knippen.

‘Cassie,’ zei mijn vader zachtjes. ‘Het gaat om je moeder.’

Er was een verschil tussen ‘vermoedelijk dood’ en ‘dood’, een verschil tussen terugkomen in een kleedkamer die vol lag met mijn moeders bloed en te horen krijgen dat er na vijf lange jaren een lichaam was gevonden.

Toen ik twaalf, dertien, veertien jaar oud was, had ik elke nacht gebeden dat iemand mijn moeder zou vinden, dat de politie een verkeerde conclusie had getrokken, dat ze op de een of andere manier, ondanks het bewijs, ondanks al het bloed dat ze had verloren, weer zou opduiken. Levend en wel.

Uiteindelijk was ik gestopt met hopen en begonnen met bidden dat de autoriteiten mijn moeders lichaam zouden vinden. Had ik me voorgesteld dat ik zou worden gebeld om de overblijfselen te identificeren. Had ik me voorgesteld dat ik afscheid zou nemen. Dat ik haar begroef.

Maar dít had ik me niet voorgesteld.

‘Weten ze zeker dat zij het is?’ vroeg ik op zachte, maar kalme toon.

Mijn vader en ik zaten tegenover elkaar op een schommelstoel op de veranda; meer privacy gingen we in Nonna’s huis niet krijgen.

‘De locatie klopt.’ Toen hij antwoordde keek hij niet naar mij, maar naar het donker. ‘En de timing ook. Ze proberen haar te identificeren aan

de hand van haar gebit, maar jullie zijn zoveel verhuisd...’ Opeens leek hij te beseffen dat hij me iets vertelde wat ik al wist.

Het zou lastig worden om een foto van mijn moeders gebit op te sporen. ‘Ze hebben dit gevonden.’ Mijn vader hield een dun zilveren kettinkje omhoog. Aan het kettinkje hing een rood steentje.

Opeens zat mijn keel dicht.

Die was van haar.

Ik slikte en duwde de gedachte weg, alsof ik die door pure wilskracht uit mijn geheugen kon wissen. Mijn vader wilde me de ketting geven, maar ik schudde mijn hoofd.

Die was van haar.

Ik had geweten dat mijn moeder vrijwel zeker dood was. Dat had ik gewéten. Dat had ik gelooft. Maar nu ik naar de ketting keek die ze die avond had gedragen, kreeg ik geen lucht meer.

‘Dat is bewijs,’ wist ik uit te brengen. ‘Die had de politie je niet mogen geven. Dat is bewijs.’

Hoe hadden ze dat kunnen doen? Ik werkte pas zes maanden samen met de FBI. Die maanden had ik vrijwel geheel achter de schermen doorgebracht, maar zelfs ik wist dat je bewijs niet zomaar mocht weggeven zodat een halve wees iets had wat van haar moeder was geweest.

‘Er zaten geen vingerafdrukken op,’ stelde mijn vader me gerust. ‘En ook geen DNA-sporen.’

‘Zeg maar dat ze die mogen houden,’ zei ik tandenknarsend. Ik stond op en liep naar de rand van de veranda. ‘Misschien hebben ze die nog nodig. Om haar te identificeren.’

Het was al vijf jaar geleden. Als ze op zoek waren naar gegevens van haar gebit, was er waarschijnlijk niks meer dat ik kon identificeren. *Zijn er alleen nog maar botten.*

‘Cassie...’

Ik negeerde hem. Ik wilde niet horen hoe een man die mijn moeder

nauwelijks had gekend vertelde dat de politie geen aanknopingspunten had en het prima vond om bewijs onbruikbaar te maken omdat ze deze zaak niet verwachtten op te lossen.

Na vijf jaar hadden we een lichaam. Dat was een aanknopingspunt. *Inkepingen in de botten. De manier waarop ze is begraven. De plek waar haar moordenaar haar te ruste heeft gelegd.* Er moest iets zijn. Een aanwijzing over wat er was gebeurd.

Hij heeft je achternagezeten met een mes. Ik glipte mijn moeders perspectief in en probeerde voor de zoveelste keer te achterhalen wat er die dag was gebeurd. *Hij verraste je. Je hebt je verzet.*

‘Ik wil het zien.’ Ik draaide me weer naar mijn vader. ‘De plek waar ze het lichaam hebben gevonden. Die wil ik zien.’

Mijn vader had me toestemming gegeven om deel te nemen aan agent Briggs’ programma voor begaafde tieners, maar hij had geen idee wat voor ‘onderwijs’ ik precies kreeg. Hij wist niet wat het programma echt inhield. Wist niet welke gave ik bezat. Moordenaars en slachtoffers, UNSUB’s – *unknown subjects*, oftewel onbekende verdachten – en lijken... Dat was mijn taal. Mijn taal. En wat er met mijn moeder was gebeurd?

Ook dat was van mij.

‘Dat lijkt me geen goed idee, Cassie.’

Daar ga jij niet over. Dat zei ik niet hardop. Het had geen zin om met hem in discussie te gaan. Als ik toegang wilde tot de plaats delict, tot de foto’s, tot het kleine beetje bewijs dat er was, dan had het geen zin om dat aan Vincent Battaglia te vragen.

‘Cassie?’ Mijn vader stond op en zette aarzelend een stap naar me toe. ‘Als je hierover wilt praten...’

Ik draaide me om en schudde mijn hoofd. ‘Hoeft niet,’ wees ik zijn aanbod van de hand. Ik slikte de brok in mijn keel weg. ‘Ik wil gewoon terug naar school.’

‘School’ was misschien een te groot woord. Het Naturals-programma bestond uit welgeteld vijf leerlingen, en we kregen voornamelijk ‘praktijkles’. We waren niet zomaar leerlingen. We waren middelen die konden worden ingezet.

Een eliteteam.

We hadden alle vijf een talent dat we in de loop van onze kindertijd hadden geperfectioneerd.

Geen van ons heeft een normale jeugd gehad. Die gedachte bleef maar door mijn hoofd spoken toen ik vier dagen later aan het begin van mijn oma’s oprit stond te wachten tot ik werd opgehaald. *Anders zouden we geen Naturals zijn geworden.*

In plaats van na te denken over mijn jeugd, waarin ik van stad naar stad was gereisd met een moeder die mensen liet denken dat ze helderziend was, dacht ik aan de anderen: aan Deans psychopathische vader en het feit dat Michael emoties had leren lezen om te overleven. Aan Sloane en Lia en de vermoedens die ik over hun kindertijd had.

Denken aan mijn mede-Naturals gaf me een heel specifiek soort heimwee. Ik wilde zo graag dat ze – allemaal, wie van hen dan ook – hier waren dat ik bijna geen lucht meer kreeg.

Dans het van je af. In gedachten hoorde ik mijn moeders stem. Zag ik hoe ze met een koningsblauwe sjaal om haar schouders geslagen en haar rode haren vochtig van de kou en de sneeuw de autoradio aanzette en het volume hoger draaide.

Dat was ons ritueel geweest. Elke keer dat we verder gingen – naar een volgende stad, naar een volgend slachtoffer, naar een volgende show – zette ze de muziek aan en dansten we in onze stoelen tot we alles en iedereen die we achterlieten vergeten waren.

Het was niets voor mij om ergens lang naar terug te verlangen.

‘Je kijkt alsof je diep in gedachten verzonken bent.’ Een zware, zakelijke stem haalde me terug naar het nu.

Ik drukte de herinneringen – en de golf aan emoties die me dreigde te overstelpen – weg. ‘Hoi, Judd.’

De man die door de FBI was ingehuurd om voor ons te zorgen keek me aan, pakte mijn tas en zette hem in de achterbak. ‘Moet je nog afscheid nemen?’ vroeg hij met een knikje naar de veranda.

Ik draaide me om en zag Nonna staan. Zij hield van me. Vurig. Vastberaden. *Vanaf het moment dat je me ontmoette.* Ik was haar op z’n minst een fatsoenlijk afscheid verschuldigd.

‘Cassandra?’ zei Nonna kortaf toen ik naar haar toe liep. ‘Ben je iets vergeten?’

Ik had jarenlang gedacht dat ik beschadigd was, dat mijn vermogen om van iemand te houden – vurig, vastberaden, zonder voorbehoud – samen met mijn moeder was gestorven.

De afgelopen paar maanden had ik ontdekt dat dat niet waar was.

Ik sloeg mijn armen om mijn oma heen, die op haar beurt haar armen om mij heen sloeg en me tegen zich aan trok alsof haar leven ervan afhing.

‘Ik moet gaan,’ zei ik na een paar tellen.

Ze tikte net iets harder dan nodig op mijn wang. ‘Bel me als je iets nodig hebt,’ zei ze op bevelende toon. ‘Wat dan ook.’

Ik knikte.

Ze was even stil. ‘Wat een rotnieuws over je moeder,’ zei ze voorzichtig.

Nonna had mijn moeder niet gekend. Zij wist helemaal niets over haar. Ik had mijn vaders familie nooit iets verteld over mijn moeders lach, of over de spelletjes die ze met me speelde om me te leren hoe je mensen las, of over het feit dat we ‘wat er ook gebeurt’ in plaats van ‘ik hou van jou’ tegen elkaar zeiden omdat ze niet zomaar van me hield, maar voor altijd van me hield, wat er ook zou gebeuren.

‘Dank je wel,’ zei ik. Mijn stem was een beetje hees. Ik onderdrukte het verdriet dat in me opborrelde. Dat zou uiteindelijk vroeg of laat naar buiten komen.

Ik was altijd al beter geweest in ongewenste emoties wegstoppen dan in ze negeren.

Ik wendde me af van Nonna's nieuwsgierige blik en liep weer naar Judd en de auto toe, maar het lukte me niet om de herinnering aan mijn moeders stem te verjagen.

Dans het van je af.